Selma a polárna žiara

Dedko Lennart

Táto knižka patrí:

_____

Vitajte v tejto ukážkovej knihe! Je vytvorená presne tak, ako bude vytvorená tá vaša – z fotografií a možností zobrazených vedľa – a ukazuje, ako môže vyzerať príbeh od Saga až k vám. Listujte, čítajte a predstavujte si svoje dieťa ako hrdinu vlastnej rozprávky.

Selma čítala o polárnej žiare takmer v každej knihe, ktorú našla. V jednej knihe tancovali zelené pásy po čiernej oblohe. V druhej sa písalo, že treba čakať, čakať, čakať. Teraz stála na nástupišti s knihou o hviezdach v ruke a nočný vlak vedľa nej funel biele oblaky.

„Čo ak začne tancovať, keď budeme spať?“ spýtala sa Selma. „Tak ma zobuď“, povedal starší brat Oliver a potiahol si ruksak. Dedko Lennart zdvihol lístky. „Najprv nájdeme kupé.“ Selma nastúpila do vlaku. Ešte jeden večer, pomyslela si. Už čoskoro bude tu.

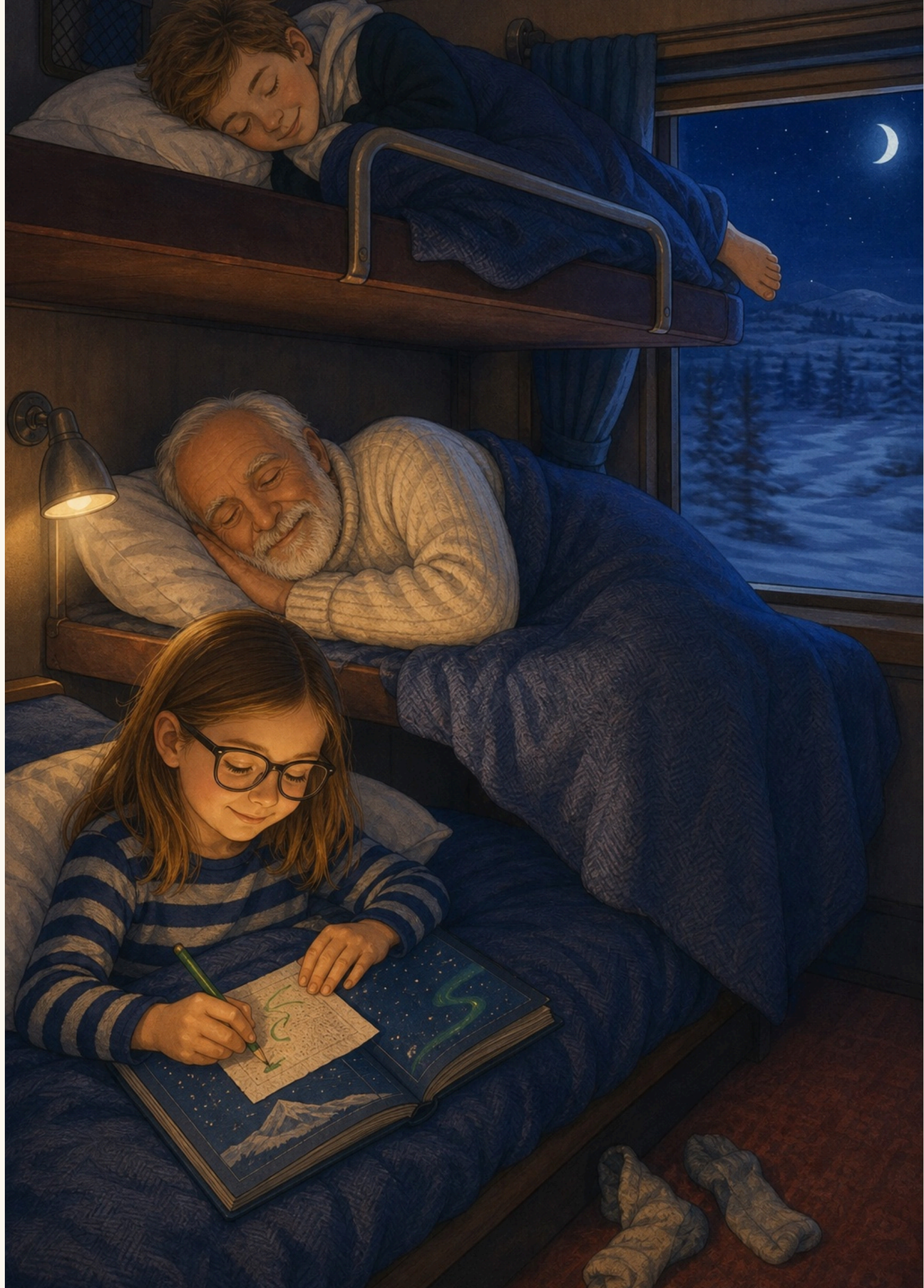

Jedálenský vozeň sa jemne kolísal, kým vlak smeroval na sever. Selma jedla mäsové guľky s brusnicami a vykúkala pomedzi záclonu a okno. Smreky vonku ubiehali ako čierne ťahy štetcom.

„Vidíš nejaké hviezdy?“ opýtal sa Oliver s kúskom zemiaka na vidličke. „Tri“, povedala Selma. „Nie, štyri. Aj tú malú tam.“ Dedko Lennart sa naklonil bližšie. „Tie malé najlepšie vidno, keď sa pozeráš dlho.“ Selma vzala servítku a perom na ňu urobila štyri bodky. Oliver nakreslil piatu, hoci vravel, že to bola len náhodná bodka. Vlak išiel ďalej, ďalej, ďalej.

V kupé boli lôžka naukladané ako malá kôpka. Oliver si hneď vzal to najvyššie. Dedkovi zostalo prostredné. Selma vliezla do spodného a na podlahe našla Oliverove ponožky, dve smutné klobásky, ktoré sa stratili svojim nohám.

Keď zhaslo stropné svetlo, Selma si zapla malé svetielko na čítanie. V knihe o hviezdach bol obrázok ľudí, maličkých pod zelenými vlnkami. Selma vedľa bodiek na servítke nakreslila zelenú čarbanicu. Koľajnice pod ňou hovorili klap-klap, klap-klap. Ešte jeden večer, pomyslela si Selma a pritisla servítku naplocho ku knihe.

Keď sa Selma zobudila, svet za oknom bol biely. Biele smreky. Biele svahy. Biele kopy na strechách pri malých staniciach. Dokonca aj obloha bola svetlá ako prázdny hárok papiera.

„Sneh!“ povedala Selma, hoci ho nikto nemohol prehliadnuť. Oliver si pritisol nos na okno. „Niekto vysypal múku po celej krajine.“ Dedko Lennart sa vrátil s horúcou čokoládou v papierových pohároch. Selma vedľa bodiek a zelenej čarbanice nakreslila biely vrchol. Pomedzi stromy prefŕčala tabuľa. Čoskoro mali vystúpiť.

Dedinka ležala pokojne medzi zasneženými smrekmi a mäkkými horskými svahmi. Keď prišiel večer, Selma si natiahla čiapku, rukavice a hrubú bundu. Oliver šiel von s nimi, hoci vravel, že si chce najmä vyskúšať svoje topánky. Dedko vzal čelovku, no nechal ju zhasnutú.

Pozreli sa hore. Sivé mraky zakrývali všetko, od dymu z komínov až po okraj hôr. Nevykukla ani jediná hviezda. „Prvá prekážka“, povedala Selma a na servítku napísala MRAKY. Oliver si vytiahol šál cez nos. „Tá prekážka má v sebe celú oblohu.“ Ešte jeden večer, pomyslela si Selma. Zajtra sa možno mraky pohnú.

Nasledujúci večer boli mraky redšie. Selma vysoko hore zazrela bledú bodku, možno hviezdu, možno malú medzeru. No lampy v dedine svietili pri ceste, v oknách aj pri bežkárskej trati. Nad strechami bola obloha hnedosivá.

„Druhá prekážka“, povedala Selma. „Lampy.“ K slovu MRAKY pribudlo na servítke LAMPY. Bodky, zelená čarbanica a biely vrchol sa teraz tlačili na tom istom malom papieri. Oliver sa pozrel von a pokrútil hlavou. „Aj tak z toho nič nebude.“ Dedko Lennart rozložil mapu hôr. Selma videla oblé vrstevnice. Ešte jeden večer, pomyslela si.

Tretí večer si Selma zbalila všetko. Knihu o hviezdach. Servítku. Náhradný šál. Čokoládovú tyčinku. Rukavice, ktoré boli naozaj jej, nie Oliverove. Dedko naplnil termosku a Oliver ju mal niesť. „Väčšie ramená“, povedal a tak vypäl hruď, že mu čiapka takmer spadla.

Pred dverami viseli mraky nízko nad dedinou ako prikrývka, čo sa zošmykla z oblohy. Selma položila mapu na svoje veci. Vtom sa kniha, šál aj servítka zošmykli na podlahu. Čokoládová tyčinka vletela pod lavicu. „Tretia prekážka“, povedal Oliver. Selma sedela uprostred neporiadku. Teraz sa musela pozrieť lepšie.

Selma pozbierala svoje veci a na podlahe vyrovnala servítku. Najprv bodky. Potom zelená čarbanica. Biely vrchol. MRAKY. LAMPY. Všetko tam bolo. Otvorila knihu o hviezdach na obrázku ľudí ďaleko od svetiel mesta.

Na okraji bolo malé pohorie nad hmlou. Selma položila prst na biely vrchol a potom na dedkovu mapu. „Ak vyjdeme tam hore“, povedala, „lampy budú pod nami. A ak budú aj mraky ležať nízko.“ Dedko Lennart chvíľu čítal mapu. „Pokojné počasie a značený chodník. Tak to pôjde.“ Oliver jej podal čokoládu. „Ja ponesiem termosku.“ Ešte jeden večer, pomyslela si Selma. Tento večer.

Posledný večer sneh vŕzgal pod tromi pármi topánok. Selma šla prvá po značenom chodníku a počítala červené krížiky na stĺpikoch. Jeden, dva, tri. Za ňou svietila dedkova čelovka teplým kruhom na sneh. Oliver niesol termosku tak opatrne, akoby bola zo skla.

„Sme už skoro tam?“ opýtal sa po piatich krížikoch. „Ešte nie“, povedala Selma. „Ale pozri. Lampy sú menšie.“ Dedina sa trblietala ďaleko dolu a mraky sa plazili popri svahu. Selma si vytiahla zips až po bradu. Ešte jeden večer, pomyslela si, no teraz to znamenalo už len pár krokov.

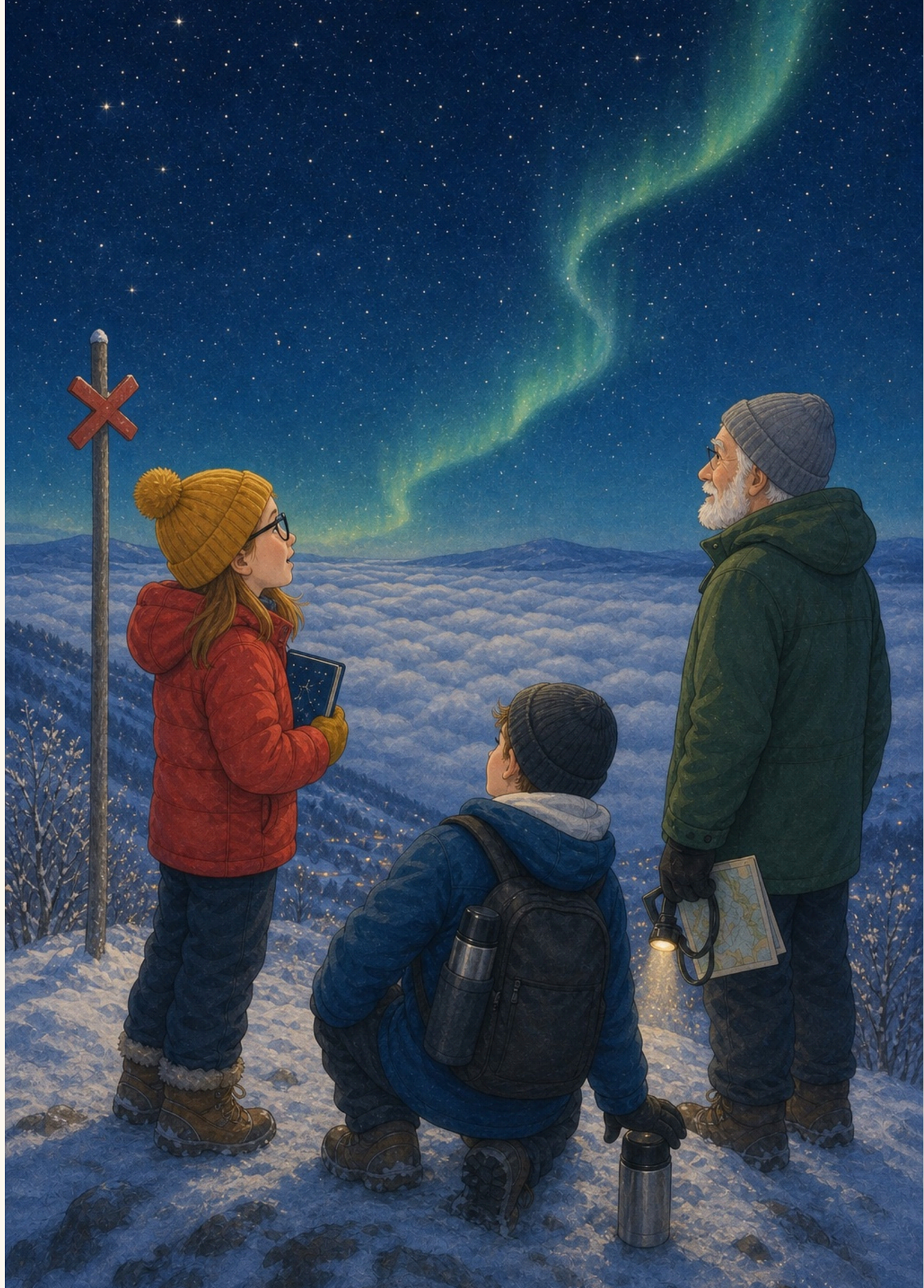

Stromy boli nižšie, redšie, až napokon zmizli. Pred nimi sa v svetle čelovky rozprestierali otvorené holé hory. Vietor ťahal Selme za kapucňu a snažil sa ovoňať jej uši. Urobila tri kroky, potom ďalšie tri.

Oliver sa zastavil pri kameni, ktorý trčal zo snehu. „Veď som hovoril, že z toho nič nebude.“ No termosku nepoložil. Dedko ukázal na ďalší mäkký hrebeň hory. „Odtiaľ uvidíme ponad mraky.“ Selma sa neobzerala späť na dlhú cestu. Ukázala na ďalší červený krížik. „Najprv tam“, povedala. „Potom k ďalšiemu.“

Pri poslednom stĺpiku bolo zrazu tichšie. Mraky zostali dolu, mäkké a husté nad dedinou. Nad Selmou boli hviezdy, viac než bodiek na jej servítke a oveľa jasnejšie.

Dedko zhasol čelovku. Oliver položil termosku bez jediného cinknutia. „Aha“, zašepkal. Selma zadržala dych. Najprv videla iba hviezdy. Potom sa spoza horského okraja objavil bledozelený prúžok, tenký ako čiara z jej pera. Zakrútil sa. Rástol. „Oliver“, povedala Selma. „Teraz sa pozri.“

Zelená čiara sa zmenila na pás. Pás sa vlnil a trepotal, akoby obloha vytriasala dlhý hodvábny šál. Rozsvietil sa ďalší pás. Potom zelená tancovala po celej oblohe, vysoko nad mrakmi a lampami.

Najprv nikto nič nepovedal. Oliver si dal dole jednu rukavicu a hneď si ju zasa nasadil. „Je to naozajstné“, zašepkal. Dedko nalial horúcu čokoládu do troch malých hrnčekov. Selma stála medzi nimi a sledovala zelené oblúky, až ju zabolel krk. Nad nimi sa polárna žiara ešte raz zavlnila, ešte ďalej cez hviezdy.

Čokoládová tyčinka bola čoraz menšia. Najprv zmizli rohy, potom posledné kocky. Oliver našiel omrvinku v rukavici a zjedol aj tú. Termoska bola ľahšia, zatiaľ čo sa zelené svetlo ďalej vinulo po tmavej oblohe.

Selma vytiahla servítku. Boli na nej bodky, čarbanica, biely vrchol, MRAKY a LAMPY. Nakreslila tri malé postavičky na hore a nad nimi veľký zelený pás. „Môžem nakresliť ešte jednu hviezdu?“ opýtal sa Oliver. Selma mu podala pero.

Selma a polárna žiara

Selma, starší brat Oliver a dedko Lennart idú nočným vlakom do hôr pozorovať polárnu žiaru. Mraky, lampy a pribúdajúci neporiadok im stoja v ceste, až kým Selma neprečíta svoje vlastné malé stopy novým spôsobom.

sk-sk.sagatilldig.se